немалко
Имаше при мъ въ миналото богато човѣкъ съ голѣ-
ма мисъль и съ могъщественъ талантъ е говорилъ на
съвременницитѣ си — а между това неговитѣ думи
не съ падали въ душата имъ, не съ разтваняли сър-
цето имъ, не ги увличали подиръ си. Тѣ съ оста-
вали равнодушни и тоя човѣкъ е слѣзълъ въ гроба
отчаяванъ отъ малцина. Само послѣдующитѣ
поколѣния се наслѣдвели за взаимното тѣхъ слово
те сало разумѣвали и почвали се да се отличаятъ
съ него. Само послѣднитѣ поколѣния ся въздигали на
степенъ не оцѣнена както трѣба отъ съвременницитѣ
на великия човѣкъ. И разбира се, този човѣкъ служи
за изразитель на степенѣта на нравственнитѣ разъ-
не на това поколѣние, на което е принадлежалъ, а на
това, което е разумѣло.

Швърдѣ печалната и раньна смъртъ на Ф.
М. Достоевского поразила всичкитѣ въ россия съ дълбо-
ка горесть и когато извѣстията за нея общесвото,
неговитѣ приятели и ученици на недавнешния
мислитель художникъ, този, който съ го знаяли изблѣ-
зу и както сѧ съ обичали, изразили чувствата и мисли,
които сѧ били предизвикани въ тѣхъ отъ ученицитѣ на
тоя мжжъ отъ този голѣма загуба. Но като го
корятъ тѣ за сълзи скърбъ имали не сѧ право да
предполагатъ че цѣлото руско общесво да раз-
дѣли съ тѣхъ тѣзи скрѣбъ, че то отведнъжъ съзнава ве-
чното значение на загубата си, защото то се извѣстява
ваше за смъртъта не единъ отъ най-свѣтитѣ носители
и пазачи на руската мисъль, на руската правда,
на руското самосъзнание? Последнитѣ тѣжкотворни
въ смутно време тържественни дены посмъртиха за
отговоръ на този въпросъ.

Погребението на Достоевского представи необи-
чайно и дълбоко знаменателно явление въ руските
нрави. Цѣлия се раздвижи по градъ страшно
извѣстие, че останкитѣ на Теодора Михайловича
и неговото христиане сѧ като отнети отъ семей-
ството му и сѧ се превърнали въ общественно добро
ние. 29 и 30 януария най-разнообразна и единъ